

Velice lákavé bylo pokusit se dobýt pevnost překvapivým útokem. V noci, v naprosté tichosti se blížili vybraní bojovníci k hradbám. Na příhodném místě vztyčili žebříky a lezli vzhůru. Vyhoupili se na hradební ochoz, kde zneškodnili hlídky, a pak otevřeli brány pevnosti svým spolubojovníkům. Pokud byly stráže bdělé, neměla taková taktika velkou naději na úspěch. Výhodné bylo najít mezi obránci někoho, kdo byl ochoten buď ze sympatií k husitům, nebo za peníze zradit své spolubojovníky a vpustit nepřítele do hradu či města. Některé pevnosti se vzdaly bez boje, protože se jejich posádka obávala, že by ji husité v případě odporu nemilosrdně povraždili.

Všechny tyto způsoby dobytí opevněných míst byly spíše vý-

jimkami. Obvykle bylo nutno o hrad nebo město urputně a zdlouhavě bojovat. Husité vítaly zavřené brány, zdvižené padací mosty a hradby plné ozbrojenců. Tehdy byly dva způsoby řešení. Prvním byl útok.

Střelci zasypávali hradby stovkami strel a současně běžely stovky pěšáků k hradbám. Dřevem, slámou, svazky roští a hlínou byl zasypán příkop a přes takto vytvořené přechody se drali útočníci k patě hradeb. Na to se vztyčil les žebříků a ostrví a po nich se zbraní v ruce lezli

Obléhačí dělo —
bombarda. Střelce při zdlouhavém nabíjení zbraně chránil zvedací dřevěný kryt.

